

Izvorni znanstveni članak
UDK: 78Antonietti, D.
929Antonietti, D.

NACRTAK

Tekst rekonstruira pojedinosti iz nepoznate biografije talijanskoga glazbenika Domenica Antoniettija (oko 1750. – poslije 1802.), profesora violine u dubrovačkoj Katedralnoj školi u drugoj polovici osamnaestoga stoljeća i skladatelja čiji se opus od četrdesetak plesnih kompozicija čuva u Glazbenom arhivu Franjevačkoga samostana Male braće u Dubrovniku. Ovaj članak donosi u cijelosti sadržaj četiriju Antoniettijevih pisama na talijanskom izvorniku i u hrvatskom prijevodu koja autor upućuje dubrovačkoj vladi iz Napulja u razdoblju od 1785. do 1798. godine.

Ključne riječi: Domenico Antonietti, pisma, nove biografske spoznaje, Dubrovačka Republika.

UVOD

Bogata dubrovačka glazbena baština desetljećima kontinuirano privlači pozornost hrvatskih muzikologa čiji rezultati istraživanja, objavljeni u sintetičkim i parcijalnim studijama, ukazuju na status Dubrovnika u kontekstu europske, a napose mediteranske glazbene kulture. Dubrovačka Republika (1358. – 1808.), jedina slobodna hrvatska zemlja s modelom vlasti temeljenim na ustroju Mletačke Republike pod čijim se vrhovništvom nalazila od 1205. do 1358. godine, već je u razdoblju humanizma i renesanse bila „međunarodno stjecište mnogih europskih glazbenika”¹ prvenstveno onih talijanskoga podrijetla – s obzirom na svoj geografski položaj i orijentiranost na zapadnu obalu Jadranskoga mora. Na polovici razdoblja svoje samostalnosti, ta prosperitetna patricijska država

* Ovaj je rad financirala Hrvatska zaklada za znanost projektom GIDAL IP-2016-06-2061. Članak je dio autoričina doktorskog rada naslovljenoga *Glazbeni život Dubrovnika od 16. do 18. stoljeća*. Rad je obranjen 2017. godine na Poslijediplomskom doktorskome studiju „Humanističke znanosti” Sveučilišta u Zadru pod mentorstvom prof. dr. sc. Mirjane Sirišćević. Ovom prilikom želim zahvaliti dr. sc. Ireni Bratičević s Odsjeka za klasičnu filologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu koja me upozorila na Antoniettijeva pisma pohranjena u Državnom arhivu u Dubrovniku. Ugodna mi je dužnost zahvaliti i dr. sc. Vinku Kovačiću s Odsjeka za talijanistiku istoga fakulteta za pomoć oko prijepisa i prijevoda pisama.

1 TUKSAR, Stanislav, „Hrvatska glazba od srednjovjekovnih kodeksa i Ivana Lukačića do 20. stoljeća”, *Nova prisutnost: časopis za intelektualna i duhovna pitanja*, vol. 9, br. 1, str. 66. (URL: file:///C:/Users/Korisnik/Downloads/65_70%20(2).pdf.; pristup: 13. siječnja 2017.)

doživjela je tzv. zlatni vijek na svim područjima svojega djelovanja. No, potres katastrofalnih razmjera koji se zbio 1667. godine, uzrokovao je, osim brojnih ljudskih i materijalnih gubitaka, uništenje i gubljenje knjižne građe, rukopisa, muzikalija, instrumenata, materije od primarne važnosti u proučavanju glazbenih dostignuća prošlih vremena.² Ipak, zahvaljujući naporima pojedinaca, suvremena znanstvena istraživanja o nekadašnjem glazbenom životu kako u Dubrovniku, tako i u ostalim dalmatinskim gradovima, temelje se na bogatoj kulturnoj baštini sačuvanoj u samostanskim, župnim, državnim i privatnim arhivima.

Izniman doprinos dubrovačkoj odnosno hrvatskoj glazbenoj historiografiji dao je muzikolog Miho Demović u svojim trima monografijama (1981., 1989. i 2013.) o glazbenom životu prije, za vrijeme i nakon ukinuća Republike gdje je iznio pregršt nepoznatih podataka o domaćim i stranim glazbeničkim imenima i njihovim pojedinačnim zaslugama u razvoju glazbenoga života u Dubrovniku. Demovićev predani i plodonosni rad nadahnjuje i obvezuje mlađe istraživače na daljnje rasvjetljavanje i upotpunjavanje (biografskih) podataka o manje poznatim skladateljima koji su svojim glazbeno-pedagoškim, skladateljskim i reproduktivnim djelovanjem obilježili razvoj crkvene i svjetovne glazbe u gradu na jugu Hrvatske.

S tim je ciljem autorica ovoga teksta posegnula za neistraženom dokumentacijom iz Državnoga arhiva u Dubrovniku. Riječ je o pismima Domenica Antoniettija, talijanskoga violiniste i skladatelja djelatnog u Dubrovniku u drugoj polovici 18. stoljeća. Njegova četiri pisma, adresirana na dubrovačku vladu, a upućena iz Napulja u razdoblju od 1785. do 1798. godine, predstavljaju primarni arhivski izvor u pokušaju rekonstrukcije biografije ovoga glazbenika. Pisma se, uz komentare autorice, donose na talijanskom izvorniku i u hrvatskom prijevodu.

2 O mogućim razlozima nestanka notne građe Miho Demović piše: „Taj nestanak nije djelomičan već posvemašnji i predstavlja gotovo nerazjašnjivo pitanje. Kako se moglo dogoditi da propadne cjelokupna notna građa starog Dubrovnika za koji se zna da je posjedovao kapelu glazbenika već od početka XIV. stoljeća, da su glazbenici te kapele svakodnevno muzicirali i od godine do godine povećavali svoj glazbeni arhiv? Propali su uz te i brojni stari crkveno-glazbeni arhivi. Uzroke toj pojavi teško je sasvim točno pronaći. (...) svakako treba pretpostavljati da je mnogo toga nestalo u katastrofalnom rušenju grada od potresa godine 1667. Ali tim su načinom mogla nestati i djela dubrovačkih književnika, koja su se ipak sačuvala preživjevši potres. Ista primjedba odnosi se i na mogućnost uništenja za kužnih bolesti, koje su često harale Dubrovnikom. Nemarom građana također je moglo mnogo toga nestati. Treba uzeti u obzir i to da su nakon pada Republike godine 1808. iz Dubrovnika odnosili mnoga kulturna dobra austrijski oficiri i strani učenjaci, što su dolazili u Dubrovnik i zbog znanstvenih pothvata i kao turisti.” (DEMOVIĆ, Miho, *Glazba i glazbenici u Dubrovačkoj Republici. Od početka X. do polovine XII. stoljeća*, Zagreb: JAZU, 1981, str. 7-8)

DOSADAŠNJE SPOZNAJE O ŽIVOTU I GLAZBENIČKOM DJELOVANJU DOMENICA ANTONIETTIJA

U drugoj polovici 18. i na prijelazu u 19. stoljeće u Dubrovniku je djelovao niz domaćih i stranih glazbenika o čijim se životima i glazbenom stvaralaštvu vrlo malo zna. Uz plemićku obitelj Sorkočević koja je iznjedrila skladatelje Luku (1734. – 1789.) i Antuna (1775. – 1841.), tj. imena koja su s vremenom postala sinonim za dubrovačku glazbu, treba izdvojiti i neke druge glazbenike s važnim utjecajem na razvoj crkvene i svjetovne glazbe (zaključno s posljednjim godinama prve polovice 19. stoljeća): kapelnici i skladatelji Antonio i Marino Santoro (otac i sin), dirigent Katedralne kapele i učitelj glazbe u obitelji Sorkočević Giuseppe Valenti, violinisti i glazbeni pedagozi Domenico Antonietti i Angelo Frezza, skladatelji Tommaso Resti i Giuseppe Zabolio i drugi.³

Nekoliko podataka o glazbeničkom djelovanju Domenica Antoniettija donosi Miho Demović u zborniku *Rasprave i prilozi iz stare hrvatske glazbene baštine* gdje navodi da se Antoniettijevo ime spominje „u knjizi računa bratovštine Presvetog Sakramenta (...) u vezi s novčanom nagradom koju je kao glazbenik primio za sudjelovanje u tijelovskim svečanostima godine 1778. i 1781.”, dok ga se u odredbi Vijeća umoljenih iz 1783. godine naziva „profesorom violine naše Katedralne škole” i određuje povišenje plaće „za 4 groša na dan”.⁴ Osim toga, u zaključku istoga tijela izvršne vlasti s nadnevkom od 7. lipnja 1786. stoji da se „Angelu Frezzi, violinistu koji ima doći iz Zadra u Dubrovnik, dodijeli plaća koju je u zadnje vrijeme imao Domenico Antonietti”.⁵ U nedostatku drugih izvora, Demović ne odbacuje mogućnost da je ovaj talijanski glazbenik umro 1786. godine ili se odselio u Napulj s obzirom na to da je upravo taj talijanski grad naveden u posvetama nekih njegovih plesnih kompozicija od kojih Demović objavljuje dvije kao ilustrativni primjer Antoniettijeva glazbenoga stvaralaštva.⁶ Njegovu glazbenu ostavštinu, pohranjenu u Glazbenom arhivu Franjevačkog samostana Male braće u Dubrovniku (sign. 1/1 – 1/6), čine uglavnom popularni plesovi baroka i klasike – kontradance i menueti.

3 O spomenutim skladateljima vidi u: DEMOVIĆ, Miho, *Povijest crkvene glazbe dubrovačke Katedrale kroz vjekove*, Dubrovnik: Udruga „Stara dubrovačka glazba”, 2013, str. 116-118, 195-202.

4 DEMOVIĆ, Miho, *Rasprave i prilozi iz stare hrvatske glazbene prošlosti*, Marko Babić (ur.), Zagreb: Glas Koncila, 2007, str. 361.

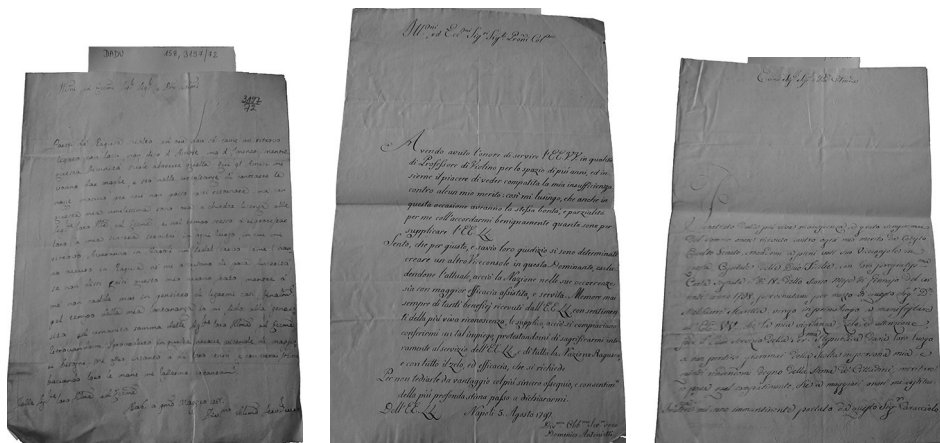
5 DEMOVIĆ, Miho, *Glazba i glazbenici u Dubrovačkoj Republici. Od polovine XVII. do prvog desetljeća XIX. stoljeća*, Zagreb: JAZU, 1989, str. 224.

6 Ibid, str. 328-330.

ČETIRI PISMA DOMENICA ANTONIETTIIJA

U Državnom arhivu u Dubrovniku u fondu *Acta et diplomata* (podserija *Diplomata et acta* (Isprave i akti XVIII. stoljeća) nalaze se četiri pisma Domenica Antoniettija upućena dubrovačkoj vladi iz Napulja u razdoblju od 1785. do 1798. godine (prvo pismo datira iz 1785., drugo iz 1797., a treće i četvrto iz 1798.).⁷ Pisma su oblikovana prema standardnoj strukturi komunikacije s visokim državnim tijelom. Autor se obraća vladi formulacijom „Presvijetla i preuzvišena gospodo, gospodo i gospodari mnogopoštovani” [„Illustrissimi, ed Eccellentissimi Signori, Signori, e Domini Colendissimi”], a potpisuje „Njihovih Ekselencija najponizniji i najodaniji sluga” [„Dell’Eccellenze Loro Umilissimo, e Divotissimo Servitore”]. Detaljnim uvidom u sadržaj ove materije otkriveni su dosad nepoznati detalji iz Antoniettijeva života, najvećim dijelom vezani uz njegovo službeno djelovanje na funkciji dubrovačkoga vicekonzula u Napulju od 1797. godine.

Faksimili 1., 2. i 3.: Državni arhiv u Dubrovniku, serija *Diplomata et acta* (Isprave i akti) XVIII. stoljeća; sign. 3197/72 (lijevo), 3197/180 (u sredini), 3197/182 (desno).

Prvo poznato pismo, datirano 1. svibnja 1785. godine, započinje Antoniettijevom izjavom o odlasku iz Dubrovnika i najavom skore ženidbe u Napulju. Taj životni događaj, osim što spominje sa žaljenjem („jer mi nikada nije bilo ni u primisli da se ovako vežem”), autor navodi i kao glavni razlog svojega daljega ostanka u Italiji. Sukladno tome, upućuje molbu Senatu za otpust iz dotadašnje službe u Dubrovačkoj Republici:

„Otišao sam iz Dubrovnika slobodan, a sada sam, a da ni sam ne znam kako, vezan omčama, i to ne Amorovim, već Himenejevim, pri čemu jedno božanstvo obično ne trpi drugo; ovdje me prijatelji hoće oženiti tako da ću se uskoro vjenčati; zbog toga se ne mogu tamo vratiti, ali ovim svojim vrlo poniznim pismom sada želim zatražiti otpust od njihove presvijetle i preuzvišene gospode te im u isto vrijeme ponovno iskazujem svoju iskrenu uslužnost na svakom mjestu na kojem se nađem.”

⁷ Pisma nose signature: HR-DAD, 7.3.8. (76), sv. 158: 3197/72 (260 x 192 mm), 3197/180 (372 x 233 mm), 3197/182 (325 x 221 mm), 3197/183 (389 x 239 mm).

Iako u ovom pismu autor ne navodi precizno funkciju koju je dotad obnašao u Dubrovniku (navest će je tek u idućem pismu), može se zaključiti da je riječ o glazbeničkoj aktivnosti. Antoniettijeva tvrdnja da ga „prijatelji hoće oženiti” upućuje na to da je već živio u Napulju i uspostavio prijateljske odnose koje je po svojem dolasku u Italiju obnovio. Pismo završava iskazom zahvalnosti dubrovačkoj vladi i spremnošću da joj i ubuduće služi u bilo kojem mogućem obliku („ja se uzdam u velikodušnost i izuzetnu čovječnost njihove presvijetle i preuzvišene gospode, budući da u ovim novim okolnostima nemam većih potreba”).

Sljedeći sačuvani pisani trag o Domenicu Antoniettiju javlja se tek dvanaest godina poslije. Pismo s nadnevkom 5. kolovoza 1797. godine potvrđuje da je Antonietti bio višegodišnji profesor violine u Dubrovniku („budući da sam imao čast služiti Vašim Ekselencijama kao profesor violine tijekom više godina”). Koliko je točno godina služio Dubrovačkoj Republici, zasad nije moguće konstatirati, no njegova glazbenička djelatnost u gradu-državi može se okvirno promatrati od 1778. do 1785. godine. Nastavljajući se na početnu misao o služanju Republici, glazbenik izražava zadovoljstvo što mu je dubrovačka vlada oprostila „nesposobnost” za koju se ne smatra krivim. Moguće je da se u tih dvanaest godina dogodila neka nepogodna situacija za samoga Antoniettija zbog koje je zamolio oprost i razumijevanje, iako se isti navod može odnositi i na vjenčanje koje navodi kao ključni razlog svojega ostanka u Napulju. Ovo pismo, kao i sljedeća dva, donose osnovne informacije u vezi s diplomatskim djelovanjem nekadašnjega profesora violine u Dubrovniku. Naime, Antonietti moli dubrovačku vladu da ga postavi na funkciju vicekonzula u Napulju jer je iz drugih izvora saznao za odluku o opozivu tadašnjega vicekonzula u Kraljevini Obaju Sicilija i imenovanju drugoga „kako bi se Republici u njenim potrebama s većom efikasnošću pomagalo i služilo”. Pritom izražava nadu da će Presvijetla gospoda još jednom ukazati svoju „dobrostitivost i pristranost” i ukazati mu povjerenje uvažavanjem molbe. Antonietti zaključuje ovo pismo obećanjem da će se „u potpunosti žrtvovati u službi Njihovih Ekselencija i cijele dubrovačke države i to sa svom gorljivošću i djelotvornošću koja se zahtijeva”.

U trećem pismu datiranom 3. veljače 1798. godine autor zahvaljuje dubrovačkom Senatu na jednoglasnom izboru za funkciju vicekonzula u Napulju. Odluku vlade s nadnevkom 18. siječnja 1798. godine primio je posredstvom Don Melchiorrea Marelle:

„(...) prožet najživljom zahvalnošću i zauvijek zahvalan zbog najviše časti koju sam primio bez ikakve svoje zasluge od toga Uzvišenog Senata (...) želim u prvom redu izjaviti Vašim Ekselencijama da moja budnost, gorljivost i pobjuna za dobro služenje Prevedroj Republici neće nikada dati povoda da se pokaju zbog toga što su me izabrali, jer, budući da su me tako učinili dostojnim poštovanja građana, mogu zaslužiti milosrđe koje me postavlja na visoku čast.”

U nastavku pisma Antonietti spominje istaknuto ime u dubrovačkom diplomatskom predstavništvu, „gospodina Caracciola”, agenta Republike kojemu se predstavio odmah po ukazanoj časti Senata i od kojeg je dobio upute za uspostavu

službe. Budući da ga Antonietti spominje u nekoliko navrata i oslovljava samo sa prezimenom i službenom funkcijom, pokušalo se preciznije odrediti o kojoj je osobi riječ, odnosno tko je bio nadređen Antoniettiju i sukladno tomu odgovoran za njegovo djelovanje. Đivo Bašić, citirajući povjesničara Iliju Mitića, spominje u jednom članku⁸ Frana Caracciola i njegovo izvješće dubrovačkom Senatu iz 1788. godine u kojemu se ističe prvenstvo Dubrovčana u pomorstvu i naziva ih se „Englezima Mediterana”.⁹ U Državnom arhivu u Dubrovniku čuvaju se četiri pisma Frana Caracciola adresirana na dubrovačkoga kneza i vladu (1. listopada 1785., 1. siječnja 1789., 3. ožujka 1792. i 4. siječnja 1794. godine), a neka od njih sadrže i kopije u skladu s tadašnjom praksom komunikacije konzulata i vlade.¹⁰ U članku „Diplomatsko-konzularna predstavništva Dubrovačke Republike u XVIII i XIX st.”, Vinko Ivančević ističe Caracciolovu odgovornost prema svom poslu jer je dao tiskati upute za službu svojega vicekonzula pod naslovom *Doveri del viceconsole di Ragusa in Napoli*¹¹ (najvjerojatnije je riječ o istim uputama koje

8 BAŠIĆ, Đivo, „Dubrovnik i Ruder Bošković (1711.-1787.). Povodom 300-te godišnjice rođenja (1711.-2011.)”, *Pomorski zbornik*, vol. 47-48, br. 1, Siniša Vilke (ur.), Rijeka: Društvo za proučavanje i unapređenje pomorstva Republike Hrvatske, 2013, str. 230.

9 Prema podacima Vinka Ivančevića, „dubrovačka trgovačka mornarica u 18. stoljeću pokazuje stalan napredak po broju brodova i njihovoj nosivosti. Od 85 brodova u prva tri desetljeća, popet će se pri kraju 18. stoljeća broj dubrovačkih brodova na 190 s oko 15000 kara nosivosti. U početku 19. stoljeća taj napredak je još veći. Neposredno pred svoj pad g. 1806. Dubrovnik je imao 253 broda, a svaki je bio veći od 10 kara. Ukupna nosivost iznosila je 22800 kara. Dubrovački brodovi ulaze tada u brojne luke istočne i zapadne Italije, grčkog Arhipelaga, zatim Francuske, Španjolske, sjeverne Afrike, a osobito u levantske luke. Zapošljeni su prijevozima najrazličitije robe, a i putnika. Između artikala koje prevoze dubrovački brodovi ističu se drvo, sol, žito, kože, tkanine, vosak, duhan, kava, šećer i mnogi drugi artikli generalnog tereta. Može se slobodno reći da nema značajnije luke u Sredozemlju koju tada ne posjećuju dubrovački brodovi. Oni u 18. stoljeću prelaze Gibraltar ploveći Atlantikom uz obale Španjolske, Portugala, Francuske, Nizozemske, Njemačke, Engleske, zatim na Kanarske otoke i preko Atlantika u američke luke, gdje Dubrovčani već počinju širiti svoje pomorske i trgovačke veze. Tada su plovili i po Indijskom oceanu do otoka Mauritius i Reunion.” (IVANČEVIĆ, Vinko, „Diplomatsko-konzularna predstavništva Dubrovačke Republike u XVIII i XIX st.”, *Pomorski zbornik društva za proučavanje i unapređenje pomorstva Jugoslavije*, knjiga 3, Zadar: Novinsko poduzeće „Narodni list”, 1965, str. 830.)

10 Konzuli bi slali Republici isto pismo u dva primjerka iz sigurnosnih razloga – izvornik bi slali jednim putem (najčešće preko Rijeke i Trsta), a prijepis ili duplikat drugim putem (najčešće preko Venecije i Napulja). Isto tako se dubrovačka diplomacija služila šiframa. Prema Berkoviću, najraniji sačuvani primjerak potječe iz 1574. godine, iz pisma dubrovačkog poklisara Gučetića, akreditiranog kod francuskog kralja Charlesa IX. Naime, Gučetić u svom pismu na talijanskom jeziku namjerno upotrebljava riječi na hrvatskom jeziku i izvještava „da je kralj bolestan i da ga ostala gospoda već smatraju mrtvim”. (BERKOVIĆ, Svjetlan, *Diplomacija Dubrovačke Republike: diplomacija i povijest*, Zagreb – Dubrovnik: Denona d.o.o., 2009, str. 136). Inače, šifre su sastavljali tajnici Republike i tako uspijevali sačuvati tajnost službene korespondencije za čiji su prijenos bili zaduženi kuriri, često vojnici – plaćenici ili bi se pak pošta slala putem broda, „uz uputu kapetana da u slučaju opasnosti poštu baci u more”. (Ibid, str. 137).

11 „Tu su do u tančine naznačene sve njegove (vicekonzulske, op. a.) dužnosti kod dolaska i odlaska dubrovačkog broda. Naravno, nisu izostala ni njegova prava, tj. naplata njegovih

su ustupljene Antonietiju). U istom radu autor prilaže popis diplomatsko-konzularnih predstavništava Dubrovačke Republike u navedenom razdoblju, a Frana Caracciola navodi kao agenta u Napulju „od 1783. do kraja”. Osobito je zanimljivo da spominje Ivana (!) Dominikova Antonietija,¹² odnosno u daljem tekstu samo Dominika Antonietija pokraj čijeg imena stoji zabilježba da je izabran na mjesto vicekonzula 1797. godine. Već 1802. navodi se njegov nasljednik Antun Riccio. Usporedbom Ivančevićevih podataka i činjenica utvrđenih na temelju analize pisama, može se zaključiti da je Antonietti bio na funkciji vicekonzula Dubrovačke Republike od 1797. do 1802. godine. U nedostatku drugih izvora, ovo je zasad jedini podatak koji pronalazimo o životu toga glazbenika na početku 19. stoljeća.

U četvrtom pismu koje Antonietti upućuje vladi 3. ožujka 1798. saznajemo za svojevrstu netrpeljivost koja se razvila između njega i agenta Caracciola. Autor zaključuje da je razlog tomu agentova nesuglasnost s njegovim izborom na mjesto vicekonzula. Stoga, Antonietti odlučuje izvijestiti Senat o trenutnom stanju i Caracciolovom ponašanju jer mu, unatoč opetovanim zahtjevima, nije izdao potvrdu o obnašanju dužnosti vicekonzula. Upućuje molbu vladi da službeno zatraži to uvjerenje, a usput kritički izvještava o *mehanizmima* kojima se agent služi:

„(...) ne smijem prešutjeti ni to da je gospodin agent potpisao još jednu kopiju priloženih dužnosti vicekonzula, koju je predao brodaru i čime je pokušao poniziti moju službu dopuštajući da se jedan pomorac izjednači s mojim pravima, koja su samo meni morala biti poznata, a nisu smjela biti predana u ruke pomorcima da ih pokaže svima.”

Dubrovačka Republika je tijekom 18. i početkom 19. stoljeća imala na stotinjak strana svoja diplomatsko-konzularna predstavništva koja su osnovana u svrhu unapređenja pomorske trgovine, plovidbe i radi obrane državnih interesa. U tom kontekstu posebno je značajna druga polovica 18. stoljeća kad je, prema Berko-
vićevim podacima, Dubrovnik imao „oko 50 konzula i generalnih konzula, od čega 34 na Zapadu i 16 na Levantu, više nego primjerice Austrija, koja je u to doba imala 37 konzularnih predstavnika”.¹³ Dubrovački konzuli, vicekonzuli i ostali predstavnici Republike izvještavali su vladu o političkoj situaciji zemlje u kojoj su boravili, o gospodarstvenim i trenutnim zdravstvenim prilikama na mjestima gdje su uplovljavali dubrovački brodovi, „o kretanju dubrovačkih brodova u lukama svog okružja (...), a osim općeg prometa robe (...) vladu je posebno zanimalo koju robu i u kojoj količini dubrovački brodovi kreću na Zapadu za

pristojba za pružene usluge.” (IVANČEVIĆ, Vinko, op. cit., str. 836.)

¹² U Državnom arhivu u Dubrovniku čuva se svežanj od četiri pisma Giovannija Antonietija koja je autor uputio dubrovačkoj vladi iz Napulja. Sva su pisma precizno datirana: 6. ožujka 1802., 19. svibnja 1802., 29. svibnja 1802. i 6. kolovoza 1803. godine. Budući da je ime Ivan pohrvaćeni oblik imena Giovanni, pretpostaviti je da Ivančević aludira upravo na tu osobu kad piše Ivan Dominikov Antonietti. No, o odnosu Giovannija i Domenica Antonietija zasad nije moguće utemeljeno govoriti s obzirom na nepoznavanje osnovnih biografskih i genealoških podataka.

¹³ BERKOVIĆ, Svjetlan, op. cit., str. 206.

Levant” i obrnuto.¹⁴ O dužnostima jednoga vicekonzula Dubrovačke Republike, kao i sustavu izbora osobe na tu funkciju, Ivančević piše:

„Uz konzule su postojali i vicekonzuli. Naime, dubrovačka bi vlada izabrala konzula u glavnoj luci, koja je bila važna za dubrovačku plovidbu i trgovinu. Međutim, u konzulovom okružju bile su i druge manje luke, u koje su isto tako zalazili dubrovački brodovi, da bi obavili operacije iskrcanja ili ukrcanja robe, a i putnika. Da bi taj rad dubrovačkih brodova u manjim lukama mogli pratiti, dubrovački konzularni predstavnici bi pronašli neku osobu da vodi brigu o dubrovačkim brodovima i da im bude pri ruci. Te su osobe bili vicekonzuli. U prvo vrijeme većinom su ih birali sami konzuli bez miješanja dubrovačke vlade. Ipak, imamo Senatov zaključak iz g. 1782, kojim ovlašćuje barcelonskog konzula da on može izabrati vicekonzule u Mallorki, Menorki i Ibizi. U nekim španjolskim lukama (Barceloni, Malagi), valjda zbog njihovog velikog prometa, uz konzule su se istovremeno nalazili i vicekonzuli, koje su sami konzuli izabrali. Međutim, prema vladinoj odluci iz 1791. mijenja se način izbora vicekonzula, odnosno i dalje ga bira konzul, ali je sada potrebna vladina suglasnost koliko za već izabrane vicekonzule toliko i za one koje će konzul ubuduće izabrati. Katkada je i vlada izravno iz Dubrovnika imenovala vicekonzula za neku glavnu luku.”¹⁵

Vjerojatno i Antoniettijev primjer spada u slučajeve koji su mijenjali praksu oko izbora konzula i ostalih službenih predstavnika Republike. Tomu u prilog ide i crtica iz spisa Senata na koju upozorava Ivančević: „izbor Dominika Antoniettija g. 1797. za vicekonzula u Napulju trebalo je držati tajnim mjesec dana”.¹⁶

UMJESTO ZAKLJUČKA

Donedavno nepoznata primarna dokumentacija iz Državnoga arhiva u Dubrovniku koja se odnosi na četiri pisma Domenica Antoniettija upućena dubrovačkoj vladi iz Napulja krajem 18. stoljeća, od dragocjene je važnosti za utvrđivanje biografskih pojedinosti o talijanskom glazbeniku koji je djelovao u Dubrovniku u drugoj polovici 18. stoljeća te kao takva čini temeljno polazište u budućoj rekonstrukciji cjelovite biografije. Iako sačuvana pisma ne prate kontinuitet zbivanja u životu ovoga glazbenika, ona zahvaćaju duže vremensko razdoblje od trinaest godina (1785. – 1798.) i donose nekoliko ključnih informacija iz njegova života poput novoga mjesta boravka (Napulj) nakon odlaska iz Dubrovnika, najavljene ženidbe te imenovanja na funkciju vicekonzula 1797. godine. Upravo navedeni podaci, u ovom tekstu sagledani iz šire perspektive, predstavljaju važne pomake u rasvjetljavanju nepoznate biografije profesora violine u dubrovačkoj Katedralnoj školi.

14 Detaljnije o opisu posla diplomata vidi u: IVANČEVIĆ, Vinko, op. cit., str. 843-844.

15 „Da bi se vidjela različitost u nazivima, a, naravno i u položajima koje je dubrovačka vlada upotrebljavala za svoje diplomatsko-konzularne predstavnike, nanizat ću nazive na koje sam naišao u knjigama *Ponente* i *Levante*: ministar, opunomoćenik ministar, otpravnik poslova, agent, komesar trgovačkih poslova, generalni konzul, konzul, vicekonzul, administrator, kančeljer.” (Detaljnije vidi u: IVANČEVIĆ, Vinko, op. cit., str. 836).

16 *Ibid*, str. 835.

Ovdje je važno upozoriti i na nužnost muzikološke analize i valorizacije Antonietijeva skladateljskog opusa koji se čuva u Glazbenom arhivu Franjevačkoga samostana Male braće u Dubrovniku. Predstojećom rekonstrukcijom njegova života i glazbeničkog djelovanja te muzikološkom obradom sačuvanoga glazbenog opusa, odgovorit će se na brojna pitanja vezana uz ime koje spaja dva grada bogate povijesti, mediteransku prijestolnicu Napulj i malu, samosvjesnu Dubrovačku Republiku. Daljnju znanstvenu pozornost bi trebalo usmjeriti na sljedeća područja: a) značajke glazbenoga jezika Domenico Antonietija, b) razinu glazbenoga umijeća i znanja i sukladno tomu njegova glazbeno-pedagoškog doprinosa u razvoju vještine muziciranja u dubrovačkoj Katedralnoj školi, c) rekonstrukciju mogućih odnosa s eminentnim ličnostima toga vremena čija su imena zapisana na koricama Antonietijevih muzikalija i d) godine nastanka njegovih nedatiranih djela.

POPIS LITERATURE I IZVORA

- BAŠIĆ, Đivo, „Dubrovnik i Ruđer Bošković (1711.-1787.). Povodom 300-te godišnjice rođenja (1711.-2011.)”, *Pomorski zbornik*, vol. 47-48, br. 1, Siniša Vilke (ur.), Rijeka: Društvo za proučavanje i unapređenje pomorstva Republike Hrvatske, 2013, str. 215-267.
- BERKOVIĆ, Svjetlan, *Diplomacija Dubrovačke Republike: diplomacija i povijest*, Zagreb – Dubrovnik: Denona d.o.o., 2009.
- DEMOVIĆ, Miho, *Povijest crkvene glazbe Dubrovačke katedrale kroz vjekove*, Dubrovnik: Udruga „Stara dubrovačka glazba”, 2013.
- DEMOVIĆ, Miho, *Rasprave i prilozi iz stare hrvatske glazbene prošlosti s bibliografijom. Homage o 70. obljetnici života*, Marko Babić (ur.), Zagreb: Glas Koncila, 2007.
- DEMOVIĆ, Miho, *Glazba i glazbenici u Dubrovačkoj Republici: od početka XVII. do prvog desetljeća XIX. stoljeća*, Zagreb: JAZU, 1989.
- DEMOVIĆ, Miho, *Glazba i glazbenici u Dubrovačkoj Republici. Od početka X. do polovine XII. stoljeća*, Zagreb: JAZU, 1981.
- IVANČEVIĆ, Vinko, „Diplomatsko-konzularna predstavništva Dubrovačke Republike u XVIII i XIX st.”, *Pomorski zbornik društva za proučavanje i unapređenje pomorstva Jugoslavije*, knjiga 3, Zadar: Novinsko poduzeće „Narodni list”, 1965, str. 829-869.
- TUKSAR, Stanislav, „Hrvatska glazba od srednjovjekovnih kodeksa i Ivana Lukačića do 20. stoljeća”, *Nova prisutnost: časopis za intelektualna i duhovna pitanja*, vol. 9, br. 1, 2011, str. 65-70. (URL: file:///C:/Users/Korisnik/Downloads/65_70%20(2).pdf.; pristup: 13. siječnja 2017.)

PRIMARNA ARHIVSKA DOKUMENTACIJA

- HR-DAD, *Diplomata et acta* (Isprave i akti), 18. stoljeće, 7.3.8. (76), br. 158:
- Napulj: Dominik Antonietti: knezu i Vladi, (1.5.1785.), sign. 3197/72.
 - Napulj: Dominik Antonietti: knezu i Vladi, (5.8.1797.), sign. 3197/180.
 - Napulj: Dominik Antonietti: knezu i Vladi, (3.2.1798.), sign. 3197/182.
 - Napulj: Dominik Antonietti: knezu i Vladi, (3.3.1798.), sign. 3197/183.

PRILOZI

PRILOG 1: PISMO DOMENICA ANTONIETTIJA KNEZU I VLADI: NAPULJ, 1. SVIBNJA 1785.

HR-DAD, 7.3.8. (76), sv. 158, 3197/72

Illustrissimi, ed Eccellentissimi Signori, Signori, e Domini Colendissimi,

Partii da Ragusa sciolto, ed ora non so come mi ritrovo legato con lacci, non dico d'Amore, ma d'Imeneo, mentre questa Divinità suole aborrire quella; qui gl'Amici mi vanno dar moglie, e sto nelle circostanze di contrarre le nozze; motivo per cui non posso costì ritornare, ma con questa mia umilissima sono ora a chieder licenza alle Signorie loro Illustrissime, ed Eccellentissime, e nel tempo stesso a riprotestar loro la mia sincera servitù, in ogni luogo, in cui mi ritrovo. Averanno in Napoli un fedel servo come l'hanno in Ragusa, né mi accusano di poca sincerità, se non dissi costì questo mio nuovo stato, mentre a me non cadde mai in pensiero di legarmi così; finalmente pel tempo della mia lontananza, io mi fido alla generosità, ed umanità somma delle Signorie loro Illustrissime, ed Eccellentissime, ritrovandomi sprovveduto in queste nuove vicende di maggiori bisogni; mi offro intanto a di loro cenni, e con vera stima baciando loro le mani mi raffermo costantemente.

Delle Signorie loro Illustrissime,
ed Eccellentissime Divotissimo obligatissimo servitore vero.

[Na poledini:]

Napoli, 1. Maggio 1785.
Domenico Antonietti

[Presvijetla i preuzvišena gospodo, gospodo i gospodari mnogopoštovani,

otišao sam iz Dubrovnika slobodan, a sada sam, a da ni sam ne znam kako, vezan omčama, i to ne Amorovim, već Himenejevim, pri čemu jedno božanstvo obično ne trpi drugo; ovdje me prijatelji hoće oženiti tako da ću se uskoro vjenčati; zbog toga se ne mogu tamo vratiti, ali ovim svojim vrlo poniznim pismom sada želim zatražiti otpust od njihove presvijetle i preuzvišene gospode te im u isto vrijeme ponovno iskazujem svoju iskrenu uslužnost na svakom mjestu na kojem se nađem. Imat će u Napulju vjernoga slugu, kao što ga imaju i u Dubrovniku, i neka me ne optužuju za premalo iskrenosti zbog toga što ih tamo nisam izvijestio o svom novom statusu, jer mi nikada nije bilo ni u primisli da se ovako vežem; i napokon, u vrijeme dok sam daleko, ja se uzdam u velikodušnost i izuzetnu čovječnost njihove presvijetle i preuzvišene gospode, budući da u ovim novim okolnostima nemam većih potreba; stavljam se u međuvremenu na raspolaganje njihovim zapovijedima te, s iskrenim štovanjem ljubeći im ruke, stalno potvrđujem svoju spremnost na službu.

Njihove presvijetle i preuzvišene gospode najodaniji i najzahvalniji istinski sluga.
[Na poledini:]

Napulj, 1. svibnja 1785.
Domenico Antonietti]

PRILOG 2: PISMO DOMENICA ANTONIETTIIA KNEZU I VLADI: NAPULJ, 5. KOLOVOZA 1797.

HR-DAD, 7.3.8. (76), sv. 158, 3197/180

Illustrissimi, ed Eccellentissimi Signori Signori Padroni Colendissimi,

Avendo avuto l'onore di servire l'Eccellenze Vostre in qualità di Professore di Violino per lo spazio di più anni, ed insieme il piacere di veder compatita la mia insufficienza contro alcun mio merito: così mi lusingo, che anche in questa occasione avranno la stessa bontà, e parzialità per me coll'accordarmi benignamente quanto sono per supplicare l'Eccellenze Loro. Sento, che per giusto, e savio loro giudizio si sono determinate creare un altro Viceconsole in questa Dominante, escludendone l'attuale, acciò la Nazione nelle sue occorrenze, sia con maggior efficacia assistita, e servita. Memore mai sempre di tanti beneficii ricevuti dall'Eccellenze Loro, con sentimenti della più viva riconoscenza, la supplico, acciò si compiacciano conferirmi un tal impiego, protestandomi di sacrificarmi interamente al servizio dell'Eccellenze Loro e di tutta la Nazione Ragusea, e con tutto il zelo, ed efficacia, che si richiede.

Per non tediarle da vantaggio col più sincero ossequio, e con sentimenti della più profonda stima passo a dichiararmi.

Dell'Eccellenze Loro Divotissimo Obbligatissimo Servitore vero.

Domenico Antonietti
Napoli, 5. Agosto 1797.

[Presvijetla i preuzvišena gospodo, gospodo i gospodari mnogopoštovani,

budući da sam imao čast služiti Vašim Ekselencijama kao profesor violine tijekom više godina, kao i zadovoljstvo što sam vidio da mi je oprošteno za moju nesposobnost za koju nisam uopće kriv, tako se nadam da će i u ovom slučaju imati istu dobrostivost i pristranost prema meni te da će mi Njihove Ekselencije dobrostivo odobriti ono što ih molim. Čujem da su, na temelju svoga pravednog i mudrog mišljenja, odlučili, smijeniti sadašnjega i imenovati drugoga vicekonzula u ovoj državi, kako bi se Republici u njenim potrebama s većom efikasnošću pomagalo i služilo. Sjećajući se neprestano tolikih dobročinstava primljenih od Njihovih Ekselencija, s osjećajima najživlje zahvalnosti, pokorno ih molim da mi s radošću dodijele tu službu, svečano izjavljujući da ću se u potpunosti žrtvovati u službi Njihovih Ekselencija i cijele dubrovačke države i to sa svom gorljivošću i djelotvornošću koja se zahtijeva.

Ne želeći im dosađivati svojim probitkom, samo bih još htio, s najiskrenijim poštovanjem i s osjećajima najdublje štovanja, izjaviti da sam

Njihovih Ekscelencija najodaniji i najzahvalniji istinski sluga.

Domenico Antonietti
Napulj, 5. kolovoza 1797.]

PRILOG 3: PISMO DOMENICA ANTONIETTIIJA KNEZU I VLADI: NAPULJ, 3. VELJAČE 1798.

HR-DAD, 7.3.8. (76), sv. 158, 3197/182

Eccellentissimi Signori Signori Padroni Colendissimi,

Penetrato dalla più viva riconoscenza, e grato sempremai del sommo onore ricevuto contro ogni mio merito da cotesto Eccelso Senato, creandomi a pieni voti suo Viceconsole in questa Capitale delle Due Sicilie, con loro pregiatissima Carta segnata il dì 18. Dello scorso mese di Gennaio del corrente anno 1798. Pervenutami per mezzo di questo Signor Don Melchiorre Maretta, vengo in primo luogo a manifestare all’Eccellenze Vostre, che la mia vigilanza, zelo, ed attenzione, per il buon servizio della Serenissima Republica darà loro luogo a non pentirsi giammai della scelta in persona mia, e quindi rendendomi degno della stima di Cittadini, meritare io possa quel compatimento, che a maggiori onori mi costituisca.

Inoltre mi sono immantinente portato da questo Signor Caracciolo Agente della Nazione, ed ho dal medesimo ricevute quelle istruzioni necessarie all’acerto del Servizio, non avendo mancato di riconoscermi per tale, quale l’Eccellenze Vostre mi hanno creato. Io intanto co’ maggiori sentimenti di gratitudine ringrazio l’Eccellenze Loro, e l’Eccelso Senato dell’onore compartitomi, e prego fervidamente il Cielo, che versi sopra di Loro le sue Celesti benedizioni, nel mentre che dedito ad ogni veneratissimo comando dell’Eccellenze Vostre, Le bacio le mani e mi riprotesto.

Dell’Eccellenze Vostre Umilissimo, ed Obbligatissimo Servo.

Domenico Antonietti
Napoli, 3. Febraio 1798.

All’Eccelsissimi Signori Rettore,
e Consiglieri della Serenissima Republica di Ragusa.

[Preuzvišena gospodo, gospodo i gospodari mnogopoštovani,

prožet najživljom zahvalnošću i zauvijek zahvalan zbog najviše časti koju sam primio bez ikakve svoje zasluge od toga Uzvišenog Senata koji me jednoglasno izabrao za vicekonzula u ovoj prijestolnici Dviju Sicilija svojim vrlo cijenjenim pismom od 18. dana mjeseca siječnja godine 1798., koje mi je prispjelo posredst-

vom Don Melchiorrea Marette, želim u prvom redu izjaviti Vašim Ekselencijama da moja budnost, gorljivost i pomnja za dobro služenje Prevedroj Republici neće nikada dati povoda da se pokaju zbog toga što su me izabrali, jer, budući da su me tako učinili dostojnim poštovanja građana, mogu zaslužiti milosrđe koje me postavlja na visoku čast.

Osim toga, smjesta sam otišao kod gospodina Caracciola, agenta Republike te sam od njega dobio upute potrebne za uspostavu službe, pri čemu sam se predstavio navodeći svoju službu u koju su me Njihove Ekselencije izabrale. Ja u ovoj prilici, s najvećim osjećajima zahvalnosti, zahvaljujem Njihovim Ekselencijama i Uzvišenom Senatu na udijeljenoj mi časti te usrdno molim Nebesa da izliju na njih svoj nebeski blagoslov, a pritom sam predan svakoj prečasnoj zapovijedi Vaših Ekselencija, ljubim im ruke te ponovno izjavljujem da sam

Njihovih Ekselencija najponizniji i najzahvalniji sluga.

Domenico Antonietti
Napulj, 3. veljače 1798.

Preuzvišenoj gospodi knezu i vijećnicima Prevedre Dubrovačke Republike.]

PRILOG 4: PISMO DOMENICA ANTONIETTIIJA KNEZU I VLADI: NAPULJ, 3. OŽUJKA 1798.

HR-DAD, 7.3.8. (76), sv. 158, 3197/183

Illustrissimi, ed Eccellentissimi Signori Signori Domini Colendissimi,

Sembra che sia stata di poco gradimento di questo Signor Agente Caracciolo la benigna elezione di Viceconsole di questa Capitale dall'Eccellenze Loro fatta nella mia persona. Io ignoro il motivo di ciò, ma ne risento gli effetti che io sono nell'obbligo di manifestare all'Eccellenze Loro.

Subito che io ricevei l'avviso dell'onore concessomi dall'eccelso Senato passai i miei dovuti ossequii presso di questo Signor Agente affinche colle corrispondenti istruzioni, e colle lettere patentali, avessi potuto io sotto i suoi ordini regolar gli affari di bastimenti. Dopo qualche tempo dal Signor Agente mi furono consegnati gli articoli istruttivi sotto il titolo di doveri del Viceconsole, de' quali qui annessa ne umilio una copia, ma non ho potuto aver sinora un documento, una fede, una patente, da cui apparisce la mia elezione, e per la quale precedente il Regio exequatur avessi potuto esser riconosciuto, sebbene egli mi avesse promesso da giorno in giorno, ma senza vedersi mai, il disbrigo di tale patente. L'Eccellenze Loro dall'annessa copia vedranno che il Signor Agente ha avuto molta premura perche fusse da me riconosciuto il Barcarolo, e niente che io fossi riconosciuto dagli altri: anzi non debbo tacere che il Signor Agente ha sottoscritta un'altra copia degli annessi doveri del Viceconsole, che ha passato nelle mani del Barcarolo stesso, e con ciò ha cercato di avvilire il mio impiego, permettendo che un marinaio pareggi colle mie facultà, le quali a me solamente dovean esser note, e

non esser esposte nelle mani di un marinaio, che le mostra a tutti. Io prevedo che il Signor Agente colorirà tutto ciò sotto l'aspetto della mia inesperienza, come nuovo; ma ognuno ben vede, che pochi talenti bastano a acquistar quel meccanismo, che vi usava, e tanto si vantava nel mio antecessore, per renderlo necessario sinora nella carica. Affinche dunque non resti inoperosa la grazia concessami dall'Eccellenze Loro, ed io potessi esercitare colla dovuta regolarità il nuovo incarico, ardisco incomodarle di volersi compiacere di ordinare al Signor Agente, che spedisca a mio favore una fede, o qualunque siasi documento, da cui apparisca la mia istallazione nella carica, e con cui potessi io esser riconosciuto nel servizio dell'Eccellenze Loro al quale col dovuto ossequio eternamente dedicandomi, ho l'onore di rassegnarmi, dopo aver Loro divotamente baciato le mani.

Dell'Eccellenze Loro Umilissimo, e Divotissimo Servitore.

Domenico Antonietti
Napoli, 3. Marzo 1798.

[Na poledini:]

All'Eccelsissimi Signori Rettore,
e Consiglieri della Serenissima Republica di Ragusa.

[Presvijetla i preuzvišena gospodo, gospodo i gospodari mnogopoštovani,

izgleda da se gospodinu agentu Caracciolu ne sviđa to što su Njihove Ekselencije dobrohotno izabrale mene za vicekonzula u ovoj prijestolnici. Nije mi poznat razlog za to, ali trpim posljedice o kojima sam dužan izvijestiti Njihove Ekselencije.

Odmah nakon što sam primio vijest o dodijeljenoj mi časti od uzvišenog Senata, iskazao sam dužno poštovanje gospodinu predstavniku kako bih s njegovim uputama i patentnim pismima, pod njegovim naredbama, mogao vršiti poslove u vezi s brodovima. Nakon nekog vremena gospodin predstavnik mi je predao upute pod naslovom „dužnosti vicekonzula“, čiju kopiju ovdje prilažem, ali još uvijek nisam dobio nikakav dokument, uvjerenje, potvrdu u kojoj bi bilo iskazano da sam ja izabran i po kojem bih, nakon što dobijem kraljevsku ekzekvaturu, mogao biti priznat; i premda mi je on iz dana u dan obećavao, nikada mi nije izdao takvu potvrdu. Njihove Ekselencije vidjet će iz priložene kopije da je gospodin agent jako nastojao oko toga da ja priznam brođara, a ništa oko toga da mene priznaju drugi. Osim toga, ne smijem prešutjeti ni to da je gospodin agent potpisao još jednu kopiju priloženih dužnosti vicekonzula, koju je predao brođaru i čime je pokušao poniziti moju službu dopuštajući da se jedan pomorac izjednači s mojim pravima, koja su samo meni morala biti poznata, a nisu smjela biti predana u ruke pomorcu da ih pokaže svima. Predviđam da će gospodin agent sve to prikazati pod krinkom mog neiskustva jer sam nov; ali svatko to dobro vidi, jer dovoljno je malo darovitosti da se shvati mehanizam koji on koristi, a pri tome toliko hvali

moga prethodnika kako bi prikazao da je potrebno da on i dalje bude na dužnosti. Kako ne bi ostala nedjelatna milost koju su mi udijelile Njihove Ekselencije i kako bih s potrebnom pravilnošću mogao vršiti novu službu, usuđujem se uznemiravati ih da budu tako ljubazni da naredе gospodinu predstavniku da u moju korist pošalje nekakvu potvrdu ili bilo kakvu ispravu iz koje bi se vidjelo da sam postavljen na tu dužnost i kojom bih mogao biti priznat u službi Njihovih Ekselencija, kojoj se s dužnim poštovanjem zauvijek posvećujem, te imam čast da se, nakon što im najodanije poljubim ruke, ponovno prikažem kao

Njihovih Ekselencija najponizniji i najodaniji sluga.

Domenico Antonietti
Napulj, 3. ožujka 1798.

[Na poledini:]

Preuzvišenoj gospodi knezu i vijećnicima Prevedre Dubrovačke Republike.]

SUMMARY

LETTERS OF ITALIAN MUSICIAN DOMENICO ANTONIETTI (FROM AROUND 1750 TO AFTER 1802) TO THE GOVERNMENT OF THE REPUBLIC OF RAGUSA – NEW INSIGHTS INTO THE UNKNOWN BIOGRAPHY

The text reconstructs the details of the unknown biography of the Italian musician Domenico Antonietti (around 1750 – after 1802) who worked as a violin teacher at the Dubrovnik Cathedral School in the second half of the 18th century. He was also a composer whose musical opus includes about forty dance compositions which are stored in the Musical archive of the Franciscan Monastery of the Little Brethren in Dubrovnik. This article provides insight into the content of four letters (in the Italian original and the Croatian translation) which the author writes to the government of The Republic of Ragusa from Naples in the period from 1785 to 1798. These letters are preserved in the National Archive in Dubrovnik. The analysed documents discover the place where he lived after he had left Dubrovnik and certain events in Antonietti's private and business surroundings. Of particular importance is the information about his appointment to the position of vice consul in consular headquarters of Dubrovnik in Naples. Besides, the documents testify the reputation which Antonietti enjoyed with the Dubrovnik government and show the heterogeneity of activities of this talented musician who was also an active participant in the maritime-trading policy of the Dubrovnik Republic.

Key words: Domenico Antonietti, letters, new biographical insights, The Republic of Ragusa

ISSN 1330-1128 (Tisak) • ISSN 2584-4059 (Online)

UDK: 78+39(497.58) • CODEN: BAGLEC

BAŠĆINSKI

JUŽNOHRVATSKI ETNOMUZIKOLOŠKI GODIŠNJAK • ETHNOMUSICOLOGICAL YEARBOOK OF SOUTHERN CROATIA

GLASI

• GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK – EDITOR-IN-CHIEF

• MIRJANA SIRIŠČEVIĆ

• GOST UREDNIK – GUEST EDITOR

• IVANA TOMIĆ FERIĆ

• KNJIGA 12

• SPLIT

• 2015. – 2016.

UREDNIŠTVO – EDITORIAL BOARD

VITO BALIĆ, [NIKOLA BUBLE], HANA BREKO KUSTURA (ZAGREB), JOŠKO ČALETA (ZAGREB), MIHO DEMOVIĆ (ZAGREB), BOŽIDAR GRGA, JERKO MARTINIĆ (KÖLN, NJEMAČKA), VEDRANA MILIN-ČURIN, MAGDALENA NIGOEVIĆ, ANKICA PETROVIĆ (LOS ANGELES, SAD), DAVORKA RADICA, MIRJANA SIRIŠČEVIĆ, IVANA TOMIĆ-FERIĆ, NENAD VESELIĆ (RIM, ITALIJA)

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK – EDITOR-IN-CHIEF

MIRJANA SIRIŠČEVIĆ

GOST UREDNIK – GUEST EDITOR

IVANA TOMIĆ FERIĆ

TAJNIK – SECRETARY

BRANKA LAZAREVIĆ

GRAFIČKI UREDNICI – GRAPHIC EDITORS

GORKI ŽUVELA

ŽANA SIMINIATI VIOLIĆ

IZDAJU – PUBLISHED BY

ODSJECI ZA GLAZBENU TEORIJU I GLAZBENU PEDAGOGIJU UMJETNIČKE AKADEMJE U SPLITU

ZA IZDAVAČA – FOR THE PUBLISHERS

MATEO PERASOVIĆ

LEKTORI I PREVODITELJI / LANGUAGE EDITORS AND TRANSLATORS:

TRIŠNJA PEJIĆ (ENGLISKI / ENGLISH)

NELA RABADIJA (HRVATSKI / CROATIAN)

KOMPJUTERSKI SLOG / COMPUTER LAYOUT:

VITO BALIĆ

UDK

SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA U SPLITU

ADRESA UREDNIŠTVA – ADDRESS

FAUSTA VRANČIĆA 19, HR – 21000 SPLIT

E-MAIL: BASCINSKIGLASI@UMAS.HR

CIJENA – PRICE

150,00 KUNA

TISAK – PRINTED BY

JAFRA PRINT

SPLIT, 2017.